

## **Chuyện Ra Mắt Sách, Khó Tin Nhưng Có Thật**

"Anh đã làm thơ, viết văn từ lâu rồi," một người bạn mới quen nói một cách tự nhiên và đoan chắc với tôi, "em đã đọc trên mạng lưới và báo chí thì tại sao anh không thu thập lại và in ra sách cho mọi người đọc và giữ làm tài liệu chứ?" Tôi còn nhớ tôi chỉ nhún vai nói lại, "Để rồi xem đã!" Năm năm trôi qua, nhiều người quen biết cũng lần lượt đem những tác phẩm của họ ra mắt. Họ hỏi tôi chừng nào mới đến lượt tôi. Viết lung tung vui đùa với mọi người thì dễ, vì không cần theo chủ đề gì, bạ đâu viết đấy. Còn ra sách thì cần phải có hệ thống không thể góp nhặt linh tinh không có một hay những chủ đề nhất định.

Tôi thật sự phục sự cần cù, kiên nhẫn của các nhà văn, nhà thơ đã bỏ thời giờ sắp đặt, in ấn, đi đây đó ra mắt sách. Mà cũng phải nói phải chọn đúng thời điểm nữa. Tôi nhớ cách đây khá lâu, hồi năm 1994, tôi gặp anh P..., học vắn của anh chỉ có lớp ba, lớp bốn, nhưng anh viết thơ, viết văn rất nhiều trong cơn cùng quẫn của anh bởi anh sang Hoa Kỳ theo diện trẻ vị thành niên không có thân nhân từ bên đảo. Anh thực sự mồ côi cả cha lẫn mẹ ngay từ nhỏ, sống trong cô nhi viện cho tới lúc bỏ đi bụi đời rồi canh me theo thuyền vượt biên. Anh sang đây lại theo bạn bè đi lang thang, xì ke ma túy, không chịu học hành vì mang một quan niệm sai trái tự hại bản thân cho mình ở Việt Nam học chẳng tới đâu, thì làm sao có thể học thành tài ở nước người.

Lúc tôi gặp anh, anh gần như sắp chết. Không nhà cửa, sống nương nhờ bạn bè. Anh đưa tôi chồng giấy dày, "Ông thầy xem giúp tôi được gì không? Cuộc đời tôi chỉ có mớ chữ này!" Tôi tội nghiệp nhìn anh thương hại, cầm lấy tập giấy cũ kỹ viết lung tung, đọc đến nhức cả mắt, tôi cũng nói, "Để rồi xem đã!" Tôi lò dò đọc, chọn lọc

ra vài chục bài, sửa lại đôi chút, rồi đánh máy, tự đóng thành sách cho anh tập thơ tiếng Việt đầu đời của anh. Tôi cứ tưởng chuyện khích lệ anh như vậy là xong, nếu anh chẳng may nhắm mắt, anh cũng không cảm thấy mình ra đi trong thinh lặng. Mà anh không ra đi thinh lặng được, anh cầm tập thơ tôi tự đóng bằng khổ giấy 11 x 8.5 gấp đôi đánh máy hai mặt như một tập vở với hình bìa cứng đang hoàng ra tiệm Kinko nhờ họ sao nguyên bản ra mấy chục tập thơ đem tặng cho người quen, người thân.

"Đúng là ông thầy đem súng cho giặc!" Một số người trách tôi vì tôi đã giúp anh P... hoàn thành tập thơ. Họ không hiểu là tôi chỉ giúp anh góp nhặt, đóng thành tập cho riêng anh thôi chứ tôi không nghĩ nó sẽ động vang trong cộng đồng. Anh P. cao hứng kể cho những người bạn Mỹ quen biết để họ dịch và đặt thành thơ bằng Anh Ngữ. Anh in thành một tập thơ Anh văn ra mắt sách ở một số trường đại học. Anh nghiễm nhiên thành A Homeless Vietnamese Poet, một nhà thơ Việt Nam vô gia cư, ở cuối thế kỷ 20. Sinh viên Mỹ bỏ tiền ra mua thơ anh, dư bao nhiêu anh lại bỏ ra in thêm, bán hoặc tặng tiếp. Không hiểu có phải gặp thời hay đúng thuốc cho người bệnh không, nhưng anh tự nhiên khoẻ lại, không còn xì ke ma túy nữa, và cũng bắt đầu sống tự lập.

Hơn mười năm qua, lúc gặp lại anh, anh vẫn còn cười vui kể chuyện ngày trước. Con người đang hấp hối lúc tôi gặp bây giờ vẫn còn an nhiên sống giữa đời, tuy không như những người khác, nhưng có ai bảo thi sĩ là một người bình thường bao giờ. Anh ở gần đại học tư Bradley University ở Peoria, tiểu bang Illinois, thỉnh thoảng sinh viên mời anh đến nói chuyện thơ văn như một nhà thơ chuyên nghiệp, họ quay phim về anh nữa, có trả tiền nước nôi hân hoi ... Thế đó ngẫu nhiên thành thi sĩ ở xứ người. Mỗi lần gặp tôi, anh P. đều hỏi tôi, "Bao giờ ông thầy mới ra mắt sách đây?"

Tôi cũng cười trừ và nói như đã nói với những người bạn đã quen, "Đề rồi xem cái đã!" Thời giờ tôi hạn hẹp, phải làm việc sinh sống, viết lách chỉ là chuyện văn nghệ lai rai đóng góp phần nào cho đại gia đình nghệ thuật mà hiện nay với sự ra đời ào ạt của các DVD hát, DVD Karaoke, băng đĩa nhạc, sách báo đời trụy, tuần báo văn nghệ có nhiều hình ảnh, các nhà bán sách ở các khu đông người Việt ở Hoa kỳ chỉ có một xó xinh nhỏ trong góc bên trong là trưng

bày một ít sách, sắp đặt chẳng ra đâu vào đâu, có chỗ thấy thật bừa bãi, trong cửa hàng nhan nhản băng nhạc, đĩa hát với tiếng nhạc vang ầm ầm, ai lại vất vả vác ngà voi lo chuyện bao đồng trong một thế giới trọng hình hơn chữ, trọng ồn ào hơn sự trầm lặng, thanh thoát của suy tư.... Phải chờ một lúc nào đó rảnh rỗi tôi sẽ thử thời vận một phen, còn bây giờ viết, viết và cứ viết thôi, hoặc đăng trên mạng hoặc giữ lại cho riêng mình, chứ ra sách lại là một chuyện khác.

Nguyễn Đỗ